

TOVÁBB A TÖRTÉNET

Farkas Boglárkának

Közbejöhethetnek véletlenek, évek – ki
azelőtt Isten terében, emelt fejjel, ahogy madárnak,
rágcsálónak tölgy vet makkot,
mit törődött: hasal vagy toronylik
egy túlsó világ – övé a tett:
át fog érni minden kort, csak mondania kell tovább
a történetét;
mosolyra fakasztani, akár kicsit megríkatni
alkotónkat: „hogyan is volt,
mikor egyszer a fia mögött jártam a víz színén” –
épp országosan össze voltunk törve,
tévelygők, silány visszaúton kacszánk a zérópont felé;
félsztől s fénytől vakon
mit lehetett cselekedni, pusztulások pillanatait cifrázgatva –
nemcsak pislákol, kövekké guvad az élet?
Más a határát jelző pálya,
a föld, ami tartott minket, s megint más, ami ráébresztett
magunkra: a távlat.
Felelt volna a történet, mint régi nagy felszállásoknál:
egy friss, hímporos, érzéki mondat a forrásról
létünké válik, ha még
visszajutunk a tiszta kezdőhang légkörébe... Igen, így
felelt volna a történet,
melynek bölcsője titkot ringatott.
S mért ne felelhetne?!

26 VALLATÁS

Ordít egy sejt – egy kikelt érzés:

nyomul, hogy belebizseregsz, holott
zárkózni kellene –
bent némán a bevallatlan
könnyebben viselhető,
esetleg játszva, romantizálva – mindegy,

egyszer majd el tudjuk bujztatni –
de, Istenem,
kinek lesz jó: két tilos arc,
ahogy a sövényt a szélerő, széjjelnyit
egy titkot,
s ugyan mit fog e két arc látni:
egymásban a távot?

pedig az a vonító sejt most vált át alkalmas
hangra –
de telten zengő
vallomása, mint fény a tükörben
torkollik önmagába.